

Zvezdan in Zoran Martič, simpatična brata s TV-zaslonov

Zvezde imata na svoji strani

Decembar je čas, ko si ljudje radi privoščimo kaj lepega. No, jaz sem si privoščila sprehod po Ljubljani v družbi dveh krasnih fantov, bratov Zvezdana in Zorana Martiča. Če vsaj malo spremljate televizijske programe, poznate oba. Prvi se je televiziji zapisal že na začetku poklicne poti, drugi, po novem trener sicer makedonskega košarkarskega kluba MTZ, pa se je uveljavil tudi kot strokovni športni komentator.

Celjska frajerja

Martiča imata lepe spomine tud na praznike v svojem rojstnem mestu Celju. »Treba je vedeti da so bili časi čisto drugačni, pametno začne Zvezdan, »in da sva dobivala predvsem praktična darila. Ker sva približno enake starosti, so bila tudi darila enaka. Enaki srajci, enaki kapi enake hlače ... Zato da ne bi bil kateri užaljen, da je drugi dobil boljše darilo, je bilo za starša najlažje obema kupiti enako. Se pa bile zraven tudi pomaranče pa čokolada. V bloku, kjer smo živeli, smo vedno praznovali s sosedi. Otroci smo po bloku pobirali kolarje in jih potem kurili za novo leto. Zmeraj je bil tudi sneg.«

Čeprav smo se dobili, da spregovorimo o njunem televizijskem delu, se seveda nismo mogli izogniti vprašanju, ali sta brata Martič tiste vrste fanta, ki se rada prepustita prazničnemu razpoloženju. »Jaz zagotovo nisem,« z odgovorom pohiti Zoran. »Nasprotno. Prav na živce mi gre, ker vse skupaj predolgo traja. In ker moramo dva meseca gledati božične filme.« Zvezdan pa doda: »Tudi jaz nisem navdušen nad tem, mi pa ne gre na živce. Dvakrat si celo zaželim iti v mesto na lučke in kuhano vino. Ampak več

nemarjali? »Ah, jaz tudi čez leto nikogar ne zanemarjam. Tako da tistega, ki se ga ne spomnim med letom, tudi v tem času pustim pri miru,« pravi Zvezdan. »Ker sem imel sam zelo pozno otroka, sem bil dolgo časa stric otrokom svojih prijateljev in vsi so se mojega obiska vedno zelo veselili, saj sem jim vedno nosil zanimiva darila. Razen morda moji nečakinji Lani, Zoranovi trinajstletni hčerki. Pri njej vedno zgrešim, ker ji vedno kupujem kakšne pametne knjige.«

upreti. In po navadi se zgodi, da poleg drugih daril dobim tudi orehe.« »Mene pa kupite s čokolado,« smeje se prizna Zvezdan. »Pa, mamina orehova potica in prijatelji, ki pridejo na obisk, to je zame najpomembnejše.«

Oba sta predana svojima družinama in športu. Zoran poleg košarke obožuje hribe in igra tenis, Zvezdan pa je navdušen plavec, tekač in kolesar.

kot dvakrat pa ne. Doma sicer vsako leto okrasimo novoletno jelko, a jo prvi delovni dan novega leta tudi že pospravimo.« Kaj pa pravilo, da si v zadnjem mesecu leta vzamemo čas za ljudi, ki smo jih vse leto za-

S kakšnimi darili pa lahko drugi njih pridobijo na svojo stran? »Po mojem je najpreprostejše, če mi kupijo vrečko orehov ali lešnikov,« pravi Zoran. »S tem vedno zadenejo, ker slovim po tem, da se orehom ne morem

Zvezdan (desno) in njegov leto in pol mlajši brat Zoran

»Pa naravne smrekice,« po svojem spominu pobsrka tudi Zoran. »In obeski, ki so se razbili, ko si prevrnil smreko, ker niso bili plastični, kot so danes. Pa vedno so naju metali iz stanovanja, da so bila po tem, ko sva se vrnila noter, pod jelko darila,« se nasmehne Zvezdan.

Takih in podobnih zgodbic bi lahko napletla še veliko, mene pa je bolj zanimalo, ali sta bila v mladosti tista glavna frajerja v mestu. »Mislim, da nisva bila nič drugačna od preostalih otrok – tako v pozitivnem kot v negativnem smislu,« je skromen Zoran. »Počela sva neumnosti, tako kot vsi drugi. Tudi stepla sva se. Toda če sva kdaj ušpičila kaj hujšega, sva pa znala tudi zelo usklajeno in uigrano nastopiti skupaj proti staršem in sosedom, da ne bi bilo kakšnih hujših posledic.«

»Zoranu bom tu malo oporekal,« se oglasi Zvezdan, »ker ne drži, da nisva izstopala. Vedno sva bila največja v razredu, ve-

Čeprav sta se na našo željo pomerila v moči rok, v resnici med seboj že dolgo ne tekmujeta več. Sta dobra brata, hvaležna, da se in

dno enako oblečena, in čeprav je Zoran leto in pol mlajši, sva bila vedno skupaj. Starši so imeli eno smešno logiko, da sva smela iti ven oba skupaj ali pa nobeden. Zato so naju tudi prijatelji vedno klicali Zoki in Zeki. Nikoli ni bilo samo Zoki ali samo Zeki. Vse sva počela skupaj. Tako da se tistega obdobja spomnim skozi dvojino. Pa da je Zoran tepel mene in ne jaz njega. Bil je močnejši, pa tudi sicer nisem imel srca, da bi tepel mlajše od sebe. Večinoma sem se mu vedno predal. Ampak to so bile tudi edine predaje v mojem življenju.«

Svetovna popotnika

Brata Martič se lahko pohvalita s pestrim in bogatim življenjem. Iz Celja ju je pot vodila v Ljubljano, kjer je Zvezdan

diplomiral na fakulteti za elektrotehniko, Zorana pa je že med študijem na fakulteti za šport potegnilo v svet košarke, najprej kot igralca, nato pa je v svoji trenerski karieri med drugim vodil tudi moštva Slovana, Zlatoroga in Heliosa, nazadnje pa je deloval v Ukrajini. »Vse življenje sem bil v športu. Košarko sem strašno rad igral, splet naključij pa je hotel, da se je ravno takrat, ko sem diplomiral na fakulteti, odprlo delovno mesto profesionalnega trenerja. Ker sem se prav takrat poškodoval, sem ponudbo sprejel.«

Svoje poznavanje košarke spretno uporablja tudi kot strokovni komentator prenosov košarkarskih tekem na Šport TV. »Pravzaprav je zame vse, kar je povezano s košarko, zelo preprosto in spontano. Četudi drugače nisem ravno odprt človek, sem v košarki čisto drugačen. Ko so mi na televiziji ponudili komentiranje, sem takoj privolil. Vendar tega ne jemljem kot poklic. Stvari nočem jemati pretesno, v nasprotju s trenerskim delom, pri katerem sem morda včasih kar preveč resen.«

Trenerski kruh ni najlažji. »V resnici je to krut poklic, vendar si še vedno ne znam predstavljati, da bi počel kaj drugega. Še vedno imam v glavi nekaj vizij, ki bi jih rad uresničil. Sem si pa pred leti obljubil, da ko bom videl, da ne morem več postati boljši, da ne morem več napredovati, potem se bom s tem nehhal ukvarjati. Še vedno mislim, da danes vem več, kot sem vedel

pred enim letom. Zato še vedno vztrajam.«

»Tudi meni ni težko delati,« pravi Zvezdan, ki je zaposlen na Televiziji Slovenija. »Jaz na splošno zelo rad delam, najsi je to sekanje drv ali urejanje travnika. Tudi s televizijo je tako. Očitno ima ta služba nekaj, kar je za moje vrednote dovolj pomembno, da sem ostal vse življenje na televiziji in da delam stvari, ki imajo smisel, bodisi da so to dokumentarni filmi bodisi Polnočni klub, potopisi in drugo.«

Bratoma pa je skupno še nekaj: potovanja. »Potovati sem začel že zelo mlad,« pravi Zoran, »in tista potovanja so mi ostala v najlepšem spominu. Zdaj so moja potovanja v glavnem službene poti. Zdi se, da imam v eni roki vedno kovček. Obožujem pa predvsem tista potovanja, ki so povezana z naravo in športnimi dejavnostmi.«

»V nasprotju z Zoranom sem jaz začel potovati sorazmerno pozno, šele pri 27 letih, vendar sem potem prepotoval skoraj ves svet. To sem ohranil tudi po tem, ko sem spoznal svojo ženo. Za začetek sem jo najprej peljal z dvema nahrbtnikoma na Šrilanko in še danes se rada pošali, da je bila takrat na preizkusu vzdržljivosti. Ampak tudi zdaj, ko imava otroke, se ne drživa prav veliko doma. Ko je bila Mila stara komaj šest mesecev, sva jo že vzela na jadrnanje, pred kratkim pa je uspešno prestala tudi potovanje z letalom.«

Simona N. Dakič